

det, kan jeg ikke nægte, at det forekommer mig, at det, man med Villighed kan forlange i begge Retninger, er fyldestgjort ved Lovudkastets Frist, og at man derimod ved at skyde Forholdenes Ordning længere ud, blot vilde vedligeholde en vis urolig Spænding, som vilde staa uden i nogen Retning at gavne. De Bedkommende ville i længere Tid ikke ret gjøre sig fortrolige med hele Forholdet; naar Birkeligheden kommer vil Forholdet ikke være foruroligende; men jo længere Tiden sættes ud, desto skadeligere vil, frygter jeg, Phantasien virke.

Formanden: Rigsdagsmanden for Svendborg Amts første Valgfreds har Ordet for en fort Bemærkning.

Gomard: Ja, jeg skal ingenlunde nægte, at det høitærede Udvalg og den høitærede Minister er en Autoritet, som jeg villig bøier mig for i Almindelighed, men, her i Thinget selv, er der en anden Autoritet tilstede, hvor Afgjørelsen ligger hen, og til den vil jeg henstille, om de Endringsforslag, som jeg har stillet, virkelig skulde være „en fuld Tilfidsættelse af Principet i Loven“.

Minestad: Der er allerede af den høitærede Minister anført en af de væsentligste Grunde, som taler for, ikke at udsætte Overgangstiden til 1867, og jeg mener, at Hensynet til den Maade, hvorpaa Thinget har stemt for §§ 18 og 19, saavel den nye som den gamle, maa gjøre, at det ikke vedtager Forslaget om Overgangstidens Udsættelse til 1867, og det saameget mere, som det vistnok vilde være meget uheldigt, som den høitærede Minister sagde, at udsætte Forbedringerne til et senere Tidspunkt. Der blev sagt af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgfreds (J. A. Hansen), at han ikke vilde udbrede sig videre derover, men han anførte dog Noget, som han ikke kaldte Beviser, men som han kaldte lignende Tilfælde, hvortil han henviser det høitærede Thing. Jeg mener, at det ikke let vil være muligt at faae et tydeligere Bevis paa, at det maa storte den ærede Rigsdagsmand paa Beviser, naar han kan opstille noget Saadant. Hvad i al Verden har Af-

skaffelsen af Laugsbæsenet at gjøre med Afskaffelsen af Møllernes og de Kjøbenhavnske Bageres udelukkende Ret. Det er jo dog saaklart som Dagen, at Møllerrettigheden var en saadan, der med Nødvendighed skaffede dem Kunder, og Bagerrettigheden i Kjøbenhavn var en saadan, at den med Nødvendighed skaffede enhver af de 50 Bagere mangfoldige Kunder og derved mangfoldige Indtægter, hvis aarsag baade Møllerne og Bagerne havde kjøbt deres Eiendomme for dyre Penge, kjøbt dem langtover deres Assurancevardi — det er Noget, der er saa noksom bekendt, at jeg ikke behøver længere at dvæle derved. Derimod er det jo klart, at Afslæggelsen af Prøver og Indgaaen i Laug aldrig har sikret en Mand en eneste Kunde; der er Ingen, der har sagt til en Mand: Naar Du har aflagt Mesterprøve, skal Du faae Kunder; fordi en Mand har aflagt en saadan Prøve, derfor kan han dog gjerne sulte ihjel, der er Ingen, der tager imod ham uden Fattighuset. Altsaa der staaer paa den ene Side Eiendomme og bestemte, betydelige Indtægter deraf, og paa den anden Side — og det er den, vi for Diebliffet bestaafte os med — staaer der ikke mere Eiendom end Barataria — (Monrad: Hvad er det for Noget?) Det var en D, Sancho Pansa under visse Betingelser skulde have. Jeg troer rigtignok ogsaa, at den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgfreds (J. A. Hansen) er gaaet den ærede Ordfører meget for nær, ved at udlægge hans Ord paa den Maade, som skeet er. Det er ganske vist, at de kunne udlægges paa den Maade, men jeg troer vist, at det ærede Thing vil med Ordføreren være enig i, at det kun var ved en Fortalelse, at hans Mening kom til at see saaledes ud. Den ærede Ordfører meente ganske vist, at „fordi en Reform kunde siges at være til Alles Gavn, derfor var det ikke sagt, at den vilde være det, naar man indførte den i et givet Dieblif.“

Tiemroth: Jeg ønsker blot at udtale med et Par Ord, hvorfor jeg agter at stemme for det Forslag, som er stillet af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgfreds (J. A. Hansen) og Rigsdagsmanden for